

80° Pièce
INDO-CHINOIS

1830

張之演歌

TRƯỞNG-CHI DIỄN CA

NGUYEN-TAN CHIEU xuất bản

lần thứ nhất - 1935 - Giá 0\$10

Bán tại hiệu QUẢNG THỊNH

TONKIN - 115, Phố hàng Gai 115 - HANOI

80° Indoch. Pièce
1830

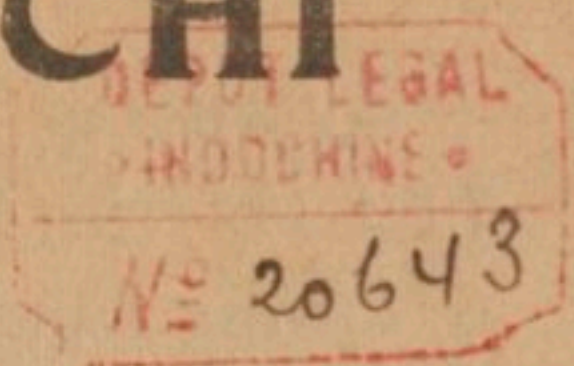

TRU'ONG - CHI

DIỄN CA

Gương tình để khách tình soi,
Nỗi thương tâm của hai người vô duyên,
Lầu tây gần nẻo giang biên,
Con quan Thừa-tướng chờ duyên tao phùng.
Ngoài hiên treo biển kén chồng.
Tuổi xuân môn môn ma hồng hây hây.
Hoa mím miệng liêu tươi mây,
Đông sàng còn để đợi người xứng đôi
Hai năm lần lửa qua rồi,
My-nương nàng vẫn đứng ngồi chiếc thân,
Chiều chiều bên chốn Giang-tân,
Thoảng nghe tiếng hát lòng xuân nảo nùng
Giọng dàu trong thật là trong.
Véo von như sáo tiên đồng trong mây,
Ấy là một bác thuyền trái,
Trương-chi tên gọi hình hài sấu sa.
Chèo thuyền cất giọng ngâm nga
Gió đưa văng vẳng đến nhà My-nương.
Nàng nghe cảm động lòng thương.
Rắp cùng ai đó vấn vương tơ tình.
Ước chàng gần gũi bên mình,
Cùng chàng to nhỏ lời oanh truyện trò,
Một hôm chàng vắng bến dò,
Mặt sông phẳng lặng bên bờ vắng tằm,

My-nương cảm nhớ tri-âm.
Lầu tây trăn trọc âm thầm xuất đêm.
  Trưởng rằng duyên đã gặp duyên,
Nào hay sự thế xui nên đổi rời.
  Bấy lâu nghe hát thì vui,
Bây giờ xa cách sứt sùi nhớ nhau.
  Trương-chi chàng đã đi đâu,
Đề thương đề nhớ đề sầu cho ai.
  Bấy lâu cửa khóa then cài,
Tiếc công lần lửa chờ ai tháng ngày.
  My-nương mang bệnh từ đây.
Dung nhan mặt võ minh gầy xanh xao.
  Ngày ngày ngơ ngẩn ra vào,
Đêm đêm tựa cửa trông sao đợi chờ.
  Má hồng phai lạt thân thờ.
Bệnh tương-tư khéo vặt vờ trên người.
  Thuốc thang điều trị chẳng ngơi,
Bệnh kia không chuyển lòng người thêm đau
  Tướng-công thấy con buồn rầu,
Nhỏ to căn vặn thấp cao sự lòng.
  Rằng : còn ở chốn lầu hồng,
Cớ sao mang bệnh ngổ cùng cha hay.
  Đề cha tìm thuốc mời thầy,
Trông con mình ngọc võ gầy lảm thay.
  Nàng bèn thú thực dãi bày.
Xin cha xét thấu sự này cho con.

Ngây thơ một tấm lòng son.
Bấy lâu trộm nhớ thầm thương một người.
Ấy là một bác thuyền trai,
Con nghe chàng hát mà say vì tình.
Trưởng là duyên nợ ba sinh,
Hay đâu chàng bỗng cắt mình nơi nao.
Để con gan héo ruột rầu.
Bệnh tương tư đến ở đâu bên giường,
Cúi xin cha mở lòng thương,
Cho tìm thấy mặt chàng Trương tới lâu.
Được nghe chàng hát một câu,
Bệnh con chắc khỏi, đời sầu ra vui.
Trưởng-công nghe, bấy nhiêu nhời,
Thương con nên phải cho người tìm ngay.
Trương-chi đương lúc quăng trái,
Được tên quân gọi đến ngay vội vàng.
Quan truyền sắc thuốc cho nàng,
Chàng liền vâng lệnh đốt than quạt lò,
Bên hiên sắc thuốc bấy giờ,
Chàng buồn chàng hát nhỏ to một bài.
My-nương nghe vắng bên tai,
Bao nhiêu bệnh nảo tức thì tiêu tan.
Cùng chàng toan sánh phượng loan,
Bỏ khi kẻ bắc người nam đợi chờ.
Trương-chi vào tới bấy giờ,
My-nương thấy mặt lại ngờ rằng ai.

Người dẫu xấu si lạ đời,
Vừa nhìn thấy mặt vội mời chàng ra.
Trương-chi khi giở về nhà,
Giận duyên chàng những sót sa với lòng.
Than rằng: trong kiếp bình bồng
Thân này gặp gỡ mà hồng được sao!
Chẳng thà nhờ ngọn nước trào,
Kiếp lai sinh sẽ được vào bồng lai,
Nghĩ thôi giọng lệ tuôn rơi,
Tắm thân reo xuống giọng khơi bấy giờ.
Sông sâu nước chảy đục lờ,
Sắc chồi theo sóng khi mờ ánh mây.
Hồn thiêng phảng phất đâu đây,
Về sau lại nhập vào cây bạch-đàn.
Trương-công buổi ấy thẳng quan,
Mua được cây gỗ bạch-đàn về chơi.
Cho tìm thợ mộc tới nơi,
Truyền đem gỗ ấy tiện đôi chén chè.
Canh khuya giăng chéch đầu hè,
Cha con vui dử đồ chè ra coi,
Sai Đồng đun nước uống chơi,
Thấy trong lòng chén bóng người nhấp nhô.
Chiếu đèn rõ bác lái đò.
Hiện hình trong chén giọng hò nhặt khoan.
Nỗi nàng cảm khách hồng nhan,
Mỹ-nương trông thấy can tràng sót sa

Đôi hàng châu lệ nhỏ xa,
Hạt châu rơi xuống chén trà vỡ tan,
Cho hay trong cõi trần gian,
Chữ tình càng nặng nỗi oan càng giã.
Trách thay con tạo đặt bày.
Sắc tài chi để cột người đầu sanh,

PHÊ BÌNH

Tiếc thay cho chàng Trương-chi, có cái giọng hát hay cảm được lòng My-Nương nhưng vì người chàng xấu mà bị bắt hủi. Còn My-nương tuy biết cảm với cái điệu hát du-dương nhưng nàng chưa phải là hạng người cao-thượng, nàng còn có cái ham muốn của nhục-thể, nàng chê chàng xấu, bắt hủi chàng, để đến nỗi chàng tử thân mà gieo xuống giòng sông, hủy hoại cái đời vô vị. Kết luận Trương-chi thật là một khách đa-linh đến lúc đã chết mà khối tình vẫn chưa tan được. Còn My-nương thì chỉ là một gái tầm thường, cái lòng yêu của nàng không được bền chặt.

Vậy có thơ rằng

*Chữ sắc ghen chi với chữ tài,
Trăm năm riêu g để thiệt mình ai,
Lưng lờ mặt nước buông tay lái,
Vùng vẫy bên sông thả chiếc chài,
Giọng hát vị không khêu dạ gái,
Khởi tình chi để thiệt thân giai
Cuộc đời sao lắm trò ngang ngửa,
Chữ sắc ghen chi với chữ tài*

Phụ lục bài hát tục truyền

Ngày xưa rằng có anh Trương-chi.
Người thì thật xấu hát thì thật hay.
Cô My-nương nhà ở lầu tây,
Con quan Thừa-tướng ngày dầy cấm cung.
Anh Trương-chi chỗ dò ngoài sông,
Trèo dò ngang dọc suốt đêm đông dãi dầy.
Đêm thanh chàng mới hát một câu,
Gió đưa thoang thoảng tới lầu cô My-nương.
Cô My-nương nghe tiếng hát thì thương.
Hồ trông thấy mặt đức anh chường lại chê.
Anh Trương-chi khi giở ra về
Cấm sào cho chặt mấy hát giải thề một câu,
*Kiếp này đã giở giang nhau,
Thời xin kiếp khác duyên sau lại thành.*
Cô My-nương tư lự thất tình,
Kém nhan sắc trước kém hình thừa xưa.
Kém diễm sắc, kém bữa cơm chưa.

Ngày kém ăn, đêm kém ngủ thân thờ chẳng
Thất tình bệnh nổi liên miên, (yên

Ông bà Thừa-tướng lo đêm lo ngày.

Mời truyền đi đón ông thầy.

Ông thầy bắt mạch đoán ngay ra bệnh tình,

Chắc là duyên nợ ba sinh,

Tương-lư ắt có căn tình với ai.

Bệnh này nếu muốn khỏi ngay,

Cho người xuống bến gọi ngay anh lái dò.

Nhờ chàng sắc thuốc hộ cho,

Ghàng ấy sắc thuốc tựa hồ như thuốc tiên.

Anh Trương-chi ở dưới dò lên

Quạt lò sắc thuốc ngồi bên cạnh lần,

Buồn tình chàng mới hát một câu,

My-nương nghe thấy cất cơn sầu như không

Mười phần bệnh đổ xuống sông,

Lấy vàng hai nén đền công cho ông thầy.

Anh Trương-chi mấy trở về ngay.

Cầm sào cho chắc nhẩy dẫy xuống sông

Sắc thì trôi ở bên sông,

Hồn thì lại nhập vào trong cây bạch đàn,

Tới khi Thừa-Tướng đi làm quan,

Mua được cây gỗ bạch-đàn về ngay.

Gỗ thời đã để lâu ngày,

Đi gọi thợ mộc tiện ngay bộ chén chè.

Xong rồi quạt nước màn the,

Cha con đem bộ bàn chè ra uống chơi.

Không mớ đến chén thì thôi.
Hồ mớ đến chén lại thấy người hồ khoan.
Cô My-nương đau đớn can tràng,
Hạt châu rơi xuống vỡ tan khối tình,
Cho hay là thói hữu tình,
Nào ai biết được mối mảnh ra sao.
Chuyện này là chuyện thanh tao,
Là m gương cho khách má đào xem chung

CHUNG

NGŨ THIÊN TỰ mới xuất bản
Quyển thứ hai bán tại hiệu
QUANG-THINH 115 phố hàng
Gai - Hanoi Giá tính rất hạ
Imp Thai-Sou - Hanoi